

੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸ੍ਰੀਵਾਹਗੁਰੂਜੀਕੀਠ
ਤੇ॥ ਚਾਗੁਕਲਿਆਨੁਪਾਤਿਸਾਹੀ॥੧੦॥ ਬਿਨੁਕ
ਰਤਾਰਨਕ੍ਰਿਤਮਮੋਨੋ॥ਆਦਿਅਜੋਨਅਜੋਅਬਿਨਾਸੀ
ਤਿਹਪਰਮੇਸੁਰਜਾਨੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਕਹਾਂਭੁਯੋਨੋਆਨ
ਜਗਤਮੈਦਸਕੁਅਸੁਰਹਰਿਘਾਏ॥ਅਧਿਕਪ੍ਰਪੰਚਦਿ
ਖਾਇਸਬਨਕੋਆਪਹਿਬ੍ਰਹਮਕਹਾਏ॥੧॥ਭੁਜਨਗ
ਨਨਸਮਰਸੁਸਦਾਪ੍ਰਕੁਸੋਕਿਮਜਾਤਗੰਨਾਯੋ॥ਜਾਂਤੇ
ਸਰਬਕਾਲਕੇਅਸੋਕੇਘਾਇਬਚਾਇਨਆਯੋ॥੨॥
ਕੈਸੇਤੋਹਿਤਾਰਿਹੈਸੁਨਿਜਨੁਆਪਿਭੁਬਿਓਰੁਵਸਾਗਰ
ਫੁਟਿਓਕਾਲਪਾਸਤੇਤਬਹੀਗਹੈਸਰਣਨਗਤਾਗਰ॥

੩॥੧॥ ਤਿਲੀਗਕਾਇਆਨਕਾਠੀ॥ ਕੇਵਲ
 ਕਾਲਈਕਰਤਾਰਾਆਦਿਅੰਤਿਅੰਤਮੁਰਤਿਗੜ੍ਹ
 ਨਭੰਜਨਹਾਗ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਨਿਦਉਸਤਤਿਜਉਨਕੇ
 ਸਮਸਤਮਿਤਨਕੋਇ॥ਕਉਨਬਾਦਪਰੀਤਿਸੈਪਸੁ
 ਸਾਰਬੀਰਬਹੋਇ॥੧॥ਤਾਤਮਾਤਨਜਾਤਜਾਂਕਰਪੁਤ੍ਰ
 ਪੋਤ੍ਰਮੁਕੰਦਾ॥ਕਉਨਕਾਜਕਹਾਇਗੋਆਨਕਉਸਲਾ
 ਚੰਦਾ॥੨॥ਦੇਵਦੈਤਦਿਸਾਵਿਸਾਜਿਹਕੀਨਸਰਬਪਸ
 ਗ॥ਕਉਨਉਪਮਾਤਉਨਕੀਮੁਖਲੋਤਨਾਮਮੁਰਾਰਿ॥੩
 ॥੨॥ ਰਾਗੁਦੇਵਗੀਧਾਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀ॥੧੦ ਦੇਕੁ
 ਬਿਨਾਦੁਸਰਨਚਿਨਾਗਾਭੰਜਨਗੜ੍ਹਨਸਮਰਬਸਦਾ

ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਤ ਹੋ ਕਰਤਾਗ ॥ ੧ ॥ ਕਹਾਂ ਭਾਇਓ ਜੋ ਅਤ ਹਿਤ ਚਿ
 ਤ ਕਰਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸਿਲਾ ਪੁਜਾਈ ॥ ਪਾਨ ਬਕੇ ਪਾਹਨ ਕ
 ਹ ਪਰਸਤ ਕਛੁ ਕਰੁ ਸਿਧਨ ਆਈ ॥ ੨ ॥ ਅਛੁ ਤੁਹ ਦੀ
 ਪਾਪੁ ਪਰ ਅਰਪਤ ਹੋ ਪਾਹਨ ਕਛੁ ਨ ਖੈ ਗੈ ॥ ਤਾ ਮੋ ਕਹਾ ਸਿ
 ਧ ਹੋ ਰੇ ਜਨ ਤੇ ਹਿ ਕਛੁ ਬਰਦੈ ਗੈ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਜੀਓ ਹੋਤ ਤੇ
 ਤ ਕਛੁ ਤੁਹਿ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਕੇਵਲਾ ਕਾਲ
 ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਿਨੁ ਯੋ ਨਹਿ ਕਤ ਹਿਓ ਧਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩
 ਰਾਗੁ ਰਾਮ ਕਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ੧੦ ॥ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਰ
 ਮ ਪੁਰਖੁ ਪਗੁ ਲਾਗੋ ॥ ਸੇਵਤ ਕਹਾ ਮੋਹ ਨਿਦ੍ਰਾ ਮਹਿ ਕਬ
 ਹੁ ਸੁਚਿਤ ਹੋ ਜਾਗੋ ॥ ੧ ॥ ਅਉਰ ਨ ਕਹਾ ਪਰਬੈ ਧਤ ਹੋ ਪਸੁ

ਤੇ ਹਿ ਪ੍ਰਬੋਧ ਨ ਲਾਗੋ ॥ ਸਿੰਚਤ ਕਹਾ ਪਰੋ ਬਿਖ ਘਨ ਕਉ
 ਕਬਹੁ ਬਿਖੈਰ ਸਤਿ ਆਗੋ ॥ ੨॥ ਕੇਵਲ ਕਰਮ ਕੁਰਮ
 ਸੇਚੀ ਨਹੁ ਪਰਮ ਕਰਮ ਅਨਗੋ ॥ ਸੰਗੁ ਹੁਕਰ ਹੁਸਦਾ
 ਸਿਮਰਨਿ ਕੇ ਪਰਮ ਪਾਪ ਤਜਿ ਭਾਗੋ ॥ ੩॥ ਜਾਂਤੇ ਦੁਖ ਪਾ
 ਪ ਨਹੀ ਭੁਟੈ ਕਾਲ ਜਾਣ ਤੇਤਾਗੋ ॥ ਜਉ ਸੁਖ ਚਹੈ ਸਦਾ
 ਸਭ ਤਨ ਕੇਤਉ ਹਰਿ ਕੇਰ ਸਪਾਗੋ ॥ ੪॥ ੪॥ ਰਾਗੁ
 ਦੇਵਗਿ ਪਾਗਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ੫॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ
 ਬਾਦ ਨ ਪੈਗੈ ॥ ਚਉਦਹ ਲੋਕ ਜਾਹਿ ਬਸਿ ਕੀਤੇ ਤਾਂਤੇ ਕ
 ਹਾਂ ਪਲੈਗੈ ॥ ੬॥ ਰਾਮ ਰਹੀ ਮਉ ਬਾਰਨ ਸਾਕਹਿ ਜਾਂ ਕਰ
 ਨਾਂ ਉਰਟੈਗੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰੁਦ੍ਰ ਸੁਰਜ ਸਾਸਿ ਤੇ ਬਸਿ

੩੦੫

ਕਾਲਸਬੈਹੈ॥੨॥ ਬੇਦਪੁਰਾਨਕੁਰਾਨਸਬੈਮਤਨਾਕ
ਹਨੇਤਕਹੈਹੈ॥ ਇੰਦੁਫਨਿੰਦੁਮੁਨਿੰਦੁਕਲਪਬਹੁਤਾਂਕੇ
ਪਿਆਨਨਅੰਹੈ॥੩॥ ਜਾਕਰਰੂਪਰੰਗੁਨਹੀਜਾਨੀਯ
ਤਸੇਕਿਮਸਿਆਮਕਹੈਹੈ॥ ੪॥ ਇਯੋਕਾਲਜਾਲਤੇਤ
ਬਹੀਤਾਹਿਚਰਨਲਪਟੈਹੈ॥ ੫॥ ੫॥ ਰਾਗੁਬਿਲਾ
ਵਲਪਾਤਿਸਾਹੀ॥ ੬॥ ਸੇਕਿਮਮਾਨਸਰੂਪਕਹਾ
ਏ॥ ਸਿਪਸਮਾਪਿਸਾਧਕ੍ਰਿਗਾਰੇਕਿਹਉਂਨਦਿਖਨਨਪਾ
ਏ॥ ੭॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਾਰਦਬਿਆਸਪਰਾਸਰਪੂਸੇਪਿਆਵ
ਕਿਪਿਆਨਲਗਾਏ॥ ਬੇਦਪੁਰਾਨਹਰਿਹਰਿਹਰਿਛਾਡਿ
ਓਤਦਪਪਿਆਨਨਅਏ॥੮॥ ਚਾਨਵਦੇਵਪਿਸਾਰਪ੍ਰੇ

ਤਨਰਨੇਤਹੀਨੇਤਹੀਨੇਤਕਹਾਏ॥ ਸੁਛਮਤੇਸੁਛਮਕ
 ਰਿਚੀਨੈਬ੍ਰਿਪਨਬ੍ਰਿਪਬਤਾਏ॥ ੩॥ ਰੂਮਅਕਾਸਪ
 ਤਾਰਸਬੈਸਜਿਏਕਅਨੇਕਸਦਾਏ॥ ਸੋਨਰਕਾਲਾਠਸ
 ਤੇਬਾਚੇਜੇਹਰਿਸਰਨਿਸਿਧਾਏ॥ ੪॥ ੬॥ ਸੋਰਠਿਪ
 ਤਿਸਾਹੀ॥ ੧੦॥ ਅਬਕੈਤੇਰਾਜਪੁਤਕਹਾਉ॥ ਪਾ
 ਰਮਵਾਸੀਘਰਕੇਸਾਧੀਅਪਨੇਗਹਚਲਾਉ॥ ੧॥ ਕਾਮ
 ਕ੍ਰੋਧਕਮਰਕਟਾਰਾਬਸਿਕਰਿਬਾਂਧੀਤਤਤਰਵਾਰਬੰਧਾਂ
 ਉ॥ ਸਹਜਸੁਰਤਿਕਾਤਰਕਸਬਾਧੀਨਿਰਤਿਕਮਾਣਚ
 ਨ੍ਹਾਉ॥ ੧॥ ਘੋਨ੍ਹਾਗਿਆਨਸੰਤੋਖੁਲਾਗਾਮੀਸਤਕੋਜੀਨ
 ਕਸਾਉ॥ ਗਗਨਮੰਡਲਕਉਕਰੰਪਘਾਨਭੈਕੋਚਾਬ

੩੧੦

ਕਲਾਉ॥੨॥ ਗੁਰਕਾਸਬਦੁ ਸੰਜੇ ਆਪਹਰਉ ਸੋਹਿਦੇ ਪ
 ਬਨਾਉ॥੩॥ ਭੁਤੀਕਾਗਨ ਸਰਪਰਮਾਰੀ ਸਭੁ ਬੈਦੁ
 ਦਮਿਦਾਉ॥੪॥ ਪਹਿਲੀ ਚੋਟ ਬਿਲਾਈ ਮਾਰਉ ਸਸਾ
 ਬਾਨ ਪਾਰਿ ਪਾਉ॥੫॥ ਮਨ ਮਿਰਗ ਕਾਲਾ ਹਰਿ ਕਾ
 ਲਾਨੀ ਵਤਠਾਂ ਪਕਰਿ ਗਿਅੰਉ॥੬॥ ਅਲਾਖ ਪੁਰ
 ਖਰੀ ਕਰਉ ਚਾਕਰੀ ਚਿਹਰਾ ਨਾਇ ਲਿਖਾਉ॥੭॥ ਪੈਰੇ
 ਗਗੋ ਬਿਦ ਕੇਰੁ ਗਤਿ ਦਾਦਨੀ ਪਾਂਉ॥੮॥ ੬॥
 ਸੋਰਠਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀ॥੯॥ ਪੁਰੁਜੀ ਤੋ ਕਹਲਾਜ
 ਹਮਾਰੀ॥੧੦॥ ਨੀਲ ਕੰਠ ਨਰ ਹਰਿ ਨਾਗਾਇਨੀ ਲਾਬ ਸਨ
 ਸਨਦਾਰੀ॥੧੧॥ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੁਆਮੀ ਪਾ

ਵਨਪਵਨਅਹਾਰੀਆਪਵ ਮਹਾਂਜੋਤਿਮਪਮਰਦ
 ਨਮਾਨਮੁਕੰਦਮੁਰਾਰੀ॥੨॥ ਨਿਰਬਿਕਾਰਨਿਰਜੁਗਨਿ
 ਦ੍ਰਾਬਿਨੁਨਿਰਬਿਖਨਰਕਿਨਿਵਾਰੀ॥ਕਿਪਾਸਿਪਕਾ
 ਲਾੜੈਦਰਸੀਕੁਕ੍ਰਿਤਪ੍ਰਨਾਸਨਕਾਰੀ॥ਹਉਮਤਮੰਦਰ
 ਰਨਸਰਨਾਗਤਿਕਰੁਗਹਿਲੋਹਉਬਾਰੀ॥੪॥੮
 ਸੋਰਠਿਪਾਤਿਸਾਹੀ॥੧੦ ਰੇਖੀਜੋਗਨਰੇਖਦਿਖਾਏ
 ਨਾਹਿਨਜਟਾਬਿਭੂਤਨਖਨਮੈਨਾਹਿਨਬਸਤਰਗਾਏ॥
 ੧॥ਚਹਾਉ॥ਜਓਬਨਬਸੈਜੋਗਕਹਪਾਈਐਪੰਛੀ
 ਸਦਹੀਬਸਤਬੈਨੋ॥ਕੁੰਚਰਸਦਾਪੂਰਿਸਿਰਿਮੇਲਾਤਦੇ
 ਖਹੁਤੁਮਹੀਸਮਸਤਮੈਨੋ॥੧॥ਦਾਦਰਮੀਨਸਦੀਤੀਰਥ

੩੧੨

ਪਨਰਪਾਉਪ੍ਰਿਤਮਾਨਪਗਾਪਰਅਨਬਿਕਰਅਸਪਾਰੀ॥

ਮੋਕਰਯੋਕਰਤਇਸਨਾਨਾ। ਪਿਆਨਬਿਲਾਨ੍ਰਬਕੀਬ
ਕਲਾਵਤਤਿਨਕਿਆਜੋਗੁਪਛਾਨਾ॥ ੨॥ ਜੈਸੇਕਸਦ
ਠਗਨਕਉਠਾਟਤਐਸੇਹਰਿਹਿਤਕੀਜੈ॥ ਤਬਹੀਗਿ
ਆਨਤਤਕਉਜਾਨੈਪਰਮਪਖੁਖਹਿਪੀਜੈ॥ ੩॥ ੯॥

ਸੋਰਠਿਪਾਤਿਸਾਹੀ॥ ੧੦॥ ਜੋਗੀਜੋਗਨਦ
ਨਿਮੋਨਾਹੀ॥ ਕੁਮਕੁਮਮਰਤਕਹਾਪਚਿਪਚਿਕਰਿਦੇ
ਖਿਸਮਝਿਮਨਮਾਹੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੋਜਨਮਹਾਂਤਤ
ਕਉਜਾਨੈਪਰਮਗਿਆਨਕਉਪਾਵੈ॥ ਤਬਇਹਏਕਠਉ
ਰਮਨਗਾਥੈਦਰਦਰਕੁਮਤਨਸਾਵੈ॥ ੧॥ ਕਹਾਂਕੁਯੋਗਿ
ਹੁਤਜਿਉਠਿਭੁਗੋਬਨਮੈਕੀਨਨਿਦਾਸਾ॥ ਮਨਤੋਰਹਾ

ਸਦਾਪਰਹੀਮੈਸੋਨਹੀਰੁਯੋਓਦਾਸਾ॥੨॥ਅਧਿਕਪ੍ਰਪੰ ੩੧੨
 ਚਾਦਿਖਾਇਠਗਾਨਗੁਜਾਨਜੋਗੁਕੁਜੋਗਾ॥ਤੁਮਜੀਅ
 ਲਾਖੀਤਜੀਹਮਮਾਇਆਮਾਇਆਤਮੈਨਛੋਗਾ॥੩॥
 ੧੦॥ ਰਾਗੁਰਾਮਕਲੀਪਾਤਿਸਾਹੰ॥੧० ਰੋਮਨ
 ਇਹਬਿਪਿਜੋਗੁਕਮਾਉ॥ਸਿਫੀਸਾਚਅਕਪਟਕੰਠਲ
 ਪਿਆਨਾਬਿਕੂਤਚੜ੍ਹਾਉ॥੧॥ਤਾਤੀਗਹੋਆਤਮਬਸਿ
 ਕਰਿਕੈਭਿਛੁਨਾਮਅਧਾਰੀ॥ਬਾਜੈਪਰਮਤਾਰਤਤਹ
 ਰਿਕੋਉਪਜੈਗਗਰਸਾਰੀ॥੨॥ਉਪਦੈਤਾਨਤਰੰਗਰੰਗ
 ਅਤਿਗਿਆਨਗੀਤਬੰਧਾਨੀ॥ਚਕਿਚਕਿਰਹੋਦੇਵਦਾ
 ਨਦਮੁਨਿਛੁਕਿਛੁਕਿਬਿਓਮਾਬਿਵਾਨੀ॥੩॥ਆਤਮ

ਉਪਦੇਸ਼ ਸ੍ਰੇਸ਼ਥ ਸੰਜਮ ਕੋਜਾਪ ਅਜਪਾਜਾਪੈ। ਸਦਾ ਰਹੈ
 ਕੰਚਨ ਕੀ ਕਾਂਇ ਅੰਕਾ ਲਨ ਕਬਹੂੰ ਬਿਆਪੈ॥੪॥੧੧
 ਰਾਮ ਕਲੀਪੁਤਿ ਸਾਹੀ॥੧੦ ਰੇ ਮਨ ਐਸੋ ਕਰਿ
 ਸੰਨਿਆਸਾ। ਬੰਨ ਸੇ ਸਦ ਨ ਕਰਿ ਸਮੁਹ ਮਨ ਹੀ ਮਾਂਹਿ
 ਉਦਾਸਾ॥ ੧। ਰਹਾਉ॥ ਜਤ ਕੀ ਜਟ ਜੈ ਗੱਕੋ ਸੰਜਨੁ ਨੇਮ
 ਨਨਖਨ ਬਢਾਓ। ਗਿਆਨ ਗੁਰੁ ਆਤਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਹਨ
 ਮਾਥਿ ਰੂਤ ਲਗਾਓ॥ ੨। ਅੰਯਪ ਅਹਾਰ ਸੁਖ ਲਾਪਸੀ
 ਨਿਵਾਰੈ ਯਾਛਿ ਮਾਤ ਨ ਪ੍ਰੀਤਾ। ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਸਦਾ ਨਿ
 ਰਬਾਹਿ ਬੈਰੈ ਬੈਰਿ ਗੁਣ ਅਤੀਤਾ॥੩॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰ
 ਕਾਰ ਲੋਕੁ ਰਮੈ ਹਨ ਮਨ ਸੀਲਿਆਵੈ। ਤਬ ਹੀ ਆਤਮ ਤ

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪ੍ਰੇਮਸਮਾਰਗਗਿਰੀਸ਼
 ਲਿਖਤੇ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ਆਗਿਆਸ੍ਰੀਅਕਾ
 ਲਾਪੁਰਖਨੀਕੀਸਿਉਧਿਆਉਪਹਲਾਉਪਦੇਸ
 ਬੰਦਗੀਸਿਮਰਨਕੀਰਹਤਕਾਅਕਾਲਾਪੁਰਖਕੀਬਾਚਾ
 ਇਸਕੀਟਪ੍ਰਤਿ॥ ਹੇਪੁਰੁਤੋਰਾਰੂਪਮੈਅਪਨੇਰੂਪਤੇਸਾਨਿ
 ਸਦਾਰਿਆਰੈਨਿਦਾਨਿਆਹੈ॥ ਸੰਸਾਰਬਿਖੈਪੰਥਪਰਚਾ
 ਕਰਿਬੇਕੈ॥ ਕੈਸਾਪੰਥੁਜਿਸਤੇਧਰਮਕਾਪੂਰਾਸਹੋਇਗਾ
 ਅਰੁਕਬੁਧਿਕਾਨਸੁਹੋਇਗਾ॥ ਅਰੁਸਬੁਧਿਕਾਪੂਰਾਸੁਹੋ

ਇਗਾ ਅਰੁ ਮੈ ਜੋ ਹੋ ਸੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੋ ਮੇਰੇ ਜਾਣਨੇ ਬਿਨ
ਅਉਰ ਦੂਸਰੇ ਕਉ ਜਾਣਨਾ ਨਹੀ। ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮੈ ਪੁਰ
ਦੁਕੀਆ ਹੋ ਸੋ ਰਹਿਓ ਜੋ ਇਨ ਜੀਅ ਨ ਕਉ ਮੈ ਦਸ ਜਾਂ ਸਿ
ਆਂਬਿ ਕੈ ਉਪਦੇਸ ਸਬਦ ਕਾ ਕਰਿ ਦੇਤਾਰਹਿ ਆਹੀ। ਤਾਂ
ਅਬ ਤਾਂ ਈ ਇੰਤੈ ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਲਾਜਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕਉ ਧਿਗ
ਈਓ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਸੋ ਮਨੁ ਖਤੇਛ
ਪਾਇ ਕਰਿ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਮੈ ਜੋ ਹੋ ਸੋ ਪੁਰਖ ਹੋ ਸਰਬ ਘ
ਟਾਂਬਿ ਕੈ ਸਮਾਇ ਰਹਿ ਆਹੀ ਅਰੁ ਬਿਆਪਿ ਰਹਾ ਹੋ। ਪ
ਰੁ ਜਾਨੇ ਤਾਂ ਪੁਛਤੇ ਕਿ ਆਛ ਪਾਵਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਬਦ ਕੀ
ਤੁਮ ਆਗਿਆ ਮਾਨੀ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਜੋ ਦਸ ਜਾਂ ਮੈ ਪੈਏ

ਸਨਿਸੇਉਧਾਰਨੇਵਾਸਤੇ। ਜੇਏਹੁਸੀਸਾਰੁਪਾਪੀਹੈਕਿਵੈਉ
 ਧਾਰੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਅਬਕਲਿਜੁਗਨੇਅਸੁਲਾਅਗਿਆਸੈ
 ਬਹੁਤਕੀਏਹੈ। ਅਬਜੇਤੇਪਾਥਿਹੈਨਿਸੇਸਕੁਮਲੇਛਪੀ
 ਬਸਿਉਮਿਲਿਨਾਂਹਿਗੇ। ਅਰੁਮਲੇਛਪੀਬੁਭੀਹੁਕਮ
 ਪਾਇਕੇਪ੍ਰਗਟਿਅਹੈ। ਜੇਏਸਕੀਕਥਾਲਿਖੀਐਤਉ
 ਗਿਰੀਬੁਬਢਿਨਾਇ। ਅਰੁਮਲੇਛਪੀਬੁਭੀਅਪਨੇਧ
 ਰਮਬੀਚਲਿਗਾਇਅਹੈਰੂਲਾਪੈ। ਅਬਸੇਏਸਕਉਤ
 ਤਪ੍ਰਜਾਕਰਿਦੇਤਾਹੈ। ਪ੍ਰਗਟਿਸਕਾਪ੍ਰਗਾਸਦਿਨੈਨਿਨਬ
 ਹੁਤੁਹੋਇਗਾ। ਅਰੁਹੋਇਅਹੈ। ਕਲੂਬਿਅਪਿਨਾਏਗਾ
 ਅਰੁਬਿਅਪਿਅਹੈ। ਪੁਰਮਾਤਾਕੀਸੇਜਪਰਿਚਰੇਗਾਅ

ਰੁਕਾਈ ਬਹਿ ਨ ਕੀਸੇ ਜਉ ਪਰਿ ਚੜ੍ਹੇਗਾ ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਬੇਟੀ
ਕੀਸੇ ਜਉ ਪਰਿ ਚੜ੍ਹੇਗਾ ਅਰੁ ਰਾਵਹਿਗੇ ਰੁਕਾ ਕਰਹਿਗੇ
ਅਰੁ ਇਸ ਬੀਉ ਪਰਿ ਤਕਉ ਨ ਕਉ ਨ ਬੀਚਾਰੁਗਾ ਨੀਅ
ਗਾ ਅਰੁ ਰਾਜੇ ਪਰਜਾ ਕਉ ਰੋਟੀ ਆਖਾਨੁ ਨ ਦੇਹਿਗੇ
ਅਰੁ ਖੁਦੇ ਵਹਿਗੇ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਇਨਾ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਕੁਰਉਠਾ
ਇਨ ਸਕੇਗੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਿ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਹੋਇਗਾ
ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਹੋਵੇ ਦੇਵਾਸਤੇ ਏਹੁ ਕਹਿਆ
ਹੈ ਜੋ ਕਛੁ ਚਲਾਨੁ ਚਲਾਨੁ ਹੋਇਗਾ ਸੋ ਚਲੇਗਾ ਸਹੀ
ਸਬਾਤ ਕੀ ਇਹ ਏਕਹੀ ਬਾਤ ਹੈ ਜੋ ਬਿਰਦੁ ਜਾਨੈ ਕੈ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹੀ ਹੈ ਤਬ ਬਿਰਦੁ ਜਾਨੈ ਕੈ ਦਸ ਜਾਂ ਮੋਇਨ

ਜੀਅੰਦੇਵਾਸਤੇਸਤਿਗੁਰੂਪੈਧੇਸੇਜੋਇਨਜੀਅੰਕੀਪਾ
 ਰਗਗਮੀਹੋਵੈ। ਅਰੁਏਹੁਪੰਥੁਗੁਰੂਕਾਕਹਾਇਆਥਾ।
 ਅਰੁਅਬਜੋਮਹਾਂਪਾਪਹੋਨਿਗੋਕੋਈਕਿਸੈਕਉਬਦੈਗਾ
 ਨਾਹੀ। ਪਿਆਰੁਭਾਉਭਗਤਿਉਠਿਜਾਇਗੀ। ਅਰੁਮ
 ਨਮਤਿਭਯਾਨਾਇਗੀ। ਇਸਤੇਮਿਹਰਕਰਿਕੈਆਪ
 ਣਾਨਾਨੁਕਰਿਕੈ। ਇਤਤੇਮਿਯਾਕੈਸ੍ਰੀਅਕਾਲਪੁਰਖਜੀ
 ਖਾਲਾਸਾਕੀਤਾਹੈ। ਅਭੁਕਾਇਜਗਕਉਏਹੁਆਗਿਆ
 ਹੋਈਹੈਜੋਇਸਖੀਸਿਵਾਇਜੋਕੋਈਹੋਰੁਪੰਥੁਹੈਸੋਸਰੁ
 ਮਲੇਛਪੰਥਸੋਮਿਯਾਇਦੇਹੀ। ਕਿਸਵਾਸਤੇਜੋਅੰਤ
 ਮਲੇਛਪੰਥੁਕਾਭੀਨਾਸੁਹੈਅਰੁਨਰਕਿਗਾਮੀਹੋਇਗਾ

ਸੰਮਤਸਤਾਰਸੈਪਚਵੰਜੇ॥੧੭੫੫॥ ਮਹਿਜੋਕੋਈ
ਇਸਪੰਥਾਵਿਖੇਅਵੈਗਾਸੋਅਪਨੇਧਰਮਬਿਖੇਰਹੇਗਾ॥
ਨਹੀਤਾਂਕਲਿਜੁਗਾਗਿਰਾਸਲਾਏਗਾ॥੪੫੫॥ਕਲਿ
ਜੁਗਕੇਬਿਖੈਸਤਿਜੁਗਦੁਰਤੈਗੋ॥ਬੋਧਿਨੀਉਉਸਕਾ
ਨਾਉਹੋਇਗੋ॥ਆਪਸੁਦੀਪ ਦਿਨਾਰਾਤਿਪਿਛੁਲੀ॥
ਪ੍ਰਤੀਆਂ੧੦ ਪਲ ੩੨ ਤਿਤੁਸਮੇਜਨਮਸੀਬੋਧਿ
ਨੀਭਾਇਓ॥ ਸੰਮਤ ੧੬੬੬ ॥ਤਹਾਂਸਤਜੁਗਕੋਰਾ
ਜੁਦੁਰਤੈਗੋ॥ਕਲਿਜੁਗਮਪੇਬਰਖ੧੭੩੦॥੨੫
ਇਤਨਾਪ੍ਰਮਾਨਹੋਇਗੋ॥ਉਪਰੰਤਕਲਿਜੁਗਕੋਬਹੁਤ
ਜੋਰੁਹੋਇਗੋ॥ਕਲਿਜੁਗਦੁਰਤਿਜਾਇਗੋਨਾਲੇਜੇ

ਹੋਇਗੋ॥ ਸਤਜੁਗਾਅਰਬਲਾਮਾਨੁਖਕੀ ੨੦੫
 ਤਿਤੁਸਮੈਸੁਖਬਹੁਤੁਹੋਇਗੋ॥ ਸਤਿਜੁਗਕੇਦਰਸਿ
 ਆਨਿਜੋਬਰਤਮਾਨੁਹੋਇਗਾ॥ ਸੋਬਿਤੀਪ੍ਰਮਾਨ ੧੭
 ਨਿਛੜਾ॥ ੩੬॥ ਵਾਰਪ੍ਰਮਾਨਬਾਰਾ॥ ੧੨॥ ਮਾਸੇਪ੍ਰ
 ਮਾਨਚਉਦਹ॥ ੧੪॥ ਦਿਨਮਹੀਨੇਕੇ ੫੦॥ ਦਿਨਕੀ
 ਮਾਂਘਨੀਆਪੈਤਾਲੀ॥ ੪੫॥ ਰਾਤਿਪ੍ਰਮਾਨਪੈਤਾਲੀ ੪੫
 ਅੰਤਕਾਲਾਅਪਨੇਸੰਤਖਾਲਾਸੇਕੀਰਛਿਅਕੇਵਾਸਤੇ॥
 ਕਿਉਜੋਮਲੇਛਪੀਥਕਾਭੀਜੋਹੋਇਗਾ॥ ਤਬਸੰਤੁਲਨ
 ਗਰੀਬਿਖੈਪ੍ਰਗਾਸੁਲੇਵੈਗਾ॥ ਦੁਸਟਾਂਕਾਸੰਘਾਰੁਕਰੈਗਾ॥
 ਪਰੁਖਾਲਾਸੇਤੇਓਰੇਹੀਹੋਇਗਾ॥ ਅਰੁਧਰਮਕੀਧਜਾਜਾਹ

ਚਿਕਰਦੁਈਐਗੀਕੀਚੇਗੀ। ਅਰੁਮਲੇਛਪੀਥਕਾਭੀ
ਨਾਸੁਕਰਦੁਈਏਗਾ। ਪ੍ਰਗਾਸਮਰਦਕੇਚੇਲੇਕਾਹੋਇਗਾ ०
ਸੰਬੁਲਨਗਰੀਸਿਖੈਹੋਇਗਾ। ਅਪਨੇਰੂਪਤੇਪੈਦੇਕਰ
ਦੁਈਏਗਾ। ਅਰੁਦੀਵਾਨਮਕੂਛਕਰਦੁਈਐਗਾ। ਅ
ਰੁਜੇਕੇਈਮਨੁਖਨੇਗਾਰੁਕਹੈਗਾ। ਉਸਦੀਜੀਕੁਕਟਦਾ
ਇਡਾਲੀਏਗੀ। ਅਰੁਕਹੈਗਾ। ਮੈਪਰਮਪੁਰਖੁਕਾਵਾਸ १
ਹੋਮਰਦਕਾਚੇਲਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਤਨੀਆਂਮੰਜੀਆਂਹੋਨਿ
ਗੀਆਂ। ਤਿਤਨੀਆਂਸਭਨਕਾਨਾਸੁਹੋਇਗਾ। ਕਿਉਜੇਓ
ਤਿਸਮੇਦੀਵਾਨਸਭਮਕੂਛਹੋਨਿਗੇ। ਓਤਸਮੈਕੇਅਗ
ਲੀਆਂਕੇਪਿਛਲੀਆਂਮੰਜੀਆਂਕਾਨਾਸੁਕਰੇਗਾ। ਅ

ਹੁਇ ਕਸੰ ਨਿਆਸੀ ਬੈਰਾਗੀ ਜੋਗੀ ਮੰਨੀ ਆਂ ਪਾਇ ਬਹਿ
ਨਗੇ ਤਿਨ ਕਾਏ ਹਰ ਦਾਣ ਕਰ ਉਗਾ ਜੋ ਨਰ ਕਘੋਰ ਮੈਗੇ
ਤੇ ਦੇਵਾਂ ਉਗਾ ਅਰੁ ਭੂਠੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਦਾਸ ਤੇ
ਠੰਢ ਕਰਿ ਕੈ ਸਿਖਾਂ ਨੂਰੁ ਲਾਇ ਨਿਗੇ ਅਰੁ ਉਹ ਸਿਖ
ਕੁਮਾਇਆ ਹੀ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਹੋ ਨਿਗੇ ਅਰੁ ਉਹ ਜੋ ਗਰੁਸ
ਦਾਇ ਨਿਗੇ ਸੇਕਿ ਉਕਰਿ ਕਹ ਨਿਗੇ ਜੋ ਹਮ ਹੀ ਹੋ ਹੋ ਕੁ
ਈ ਨਹੀ ਅਰੁ ਇਕੁ ਆਖ ਨਿਗੇ ਜੋ ਹਮ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਅਰੁ ਇ
ਕੁ ਆਖ ਨਿਗੇ ਜੋ ਹਮ ਕਉ ਆਗਿ ਆਪੈ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਅਰੁ
ਸਿਖ ਬੁਖ ਧਾਰੀ ਆਖ ਨਿਗੇ ਜੋ ਏਈ ਗੁਰੂ ਪੈ ਨਿਆ ਮਾਇ
ਆ ਦੇ ਬੁਖੇ ਅਹਿ ਕਾਰੀ ਓਨਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਾਗਿ ਨਾ ਨਿਗੇ ਅ

ਰਜਿਨ ਦੇਖੋ ਦੇਖੀ ਸਿਖੁ ਕਹਾਇਆ ਥਾਅਰੁ ਆਖਨਿ
ਗੋਜੇ ਅਸਾਂ ਜੇਹ ਕੋਈ ਨਹੀ ਓਹ ਸਭੇ ਨਰ ਕਜਾ ਵਨਿਗੇ।
ਜਿਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਹਾਨਿਗੇ ਅਰੁ ਜਿਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰਖਿ ਲਏ
ਗਾਤਿ ਨਾਕ ਓਆਪਣੀ ਸਚ ਣੀਰ ਖੇਗਾ। ਤਿਨ ਹੀ ਕੇ
ਪਰ ਬਾਇ ਇਹ ਗਿਰਿ ਬਰਹਿਤਾਂ ਚਲਾਨੇ ਕਾਹੇ ਇਆਏ
ਜਿਸ ਦੇ ਮਨੇ ਤੇ ਓਧਾਰੁ ਹੋਇਗਾ ਸੁਖਾਲਾ ਹੀ ਰਹੈਗਾ।
ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੇਗਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਗਿ ਆਸੇ
ਦਾ ਨੁਇਨਾਂ ਨੀ ਆਨੇ ਹੋਇਆ ਹੋਗਾ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੇਗਾ ਸੁਏ
ਗਾਕ ਮਾਏਗਾ ਸੇਓ ਪਰੈਗਾ ਅਰੁ ਜੇ ਸਿਖ ਖਾਲਾ ਸੇਸੀ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾਹੇ ਇਗਾ ਸੇਹੋ ਰੂਦੁ ਸਰੇ ਮਨੁ ਖਕੇ ਜਾਂ

ਮੋਨੇ ਮੰਨੈ ਗਾਨਾ ਹੀ ਜਹਾਂ ਜੋ ਤਿਸ ਬਦ ਕੀ ਹੋਇ ਗੀ ਤਹਾਂ ॥ ੩੧੮ ॥
 ਪੁਜਾ ਕਰਨੀ ਅਰੁ ਕਈ ਸੁਠੇ ਗੁਰੁ ਕਹਾਇ ਨਿਗੋਓਇ
 ਨ ਮੰਨਿਗੋ ॥ ਤਬ ਇਕ ਮਰਦ ਕਾ ਚੋਲਾ ਉਠੇ ਗਾ ਅਰੁ
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਾਮਾਨ ਹੋਰੁ ਜੋ ਕੋਈ ਪੰਥੁ ਸੁਠੁ ਠਕ ਮਾਵਨ
 ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਗਾ ਸੋ ਸਰੁ ਕਾਨਾ ਸੁਕਰੈ ਗਾ ਅਰੁ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿ
 ਨੁ ਏ ਗਾ ਅਰੁ ਮਾਰਗ ਇਸ ਗਿਰੀ ਥਕੇ ਚਲਾਏ ਗਾ ॥ ਤਬ
 ਸਰੁ ਕਿਸੇ ਕੀ ਕਬੂਧਿ ਕਾਨਾ ਸੁਹੋਇ ਗਾ ॥ ਸਬੁ ਧਿਕਾ ਪ੍ਰ
 ਗਾ ਸੁਹੋਇ ਗਾ ਪਰ ਮੁਦ੍ਰਿਨੁ ਏ ਗਾ ॥ ਤਬ ਬਹੁਤ ਚਿਹੁਇ
 ਸੀ ਜੁਗ ਤਿਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤੇ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਮਰਦ ਕਾ ਚੋਲਾ
 ਜੋ ਉਠੇ ਗਾ ਸੋ ਅਪਨੇ ਪਾਲਾ ਸੇਹੀ ਉਠੇ ਗਾ ॥ ਸੋ ਉਸ ਦਿਚਿ

ਕਲਾਆਪਣੇਪ੍ਰਗਾਸਕੀਬਖਸੀਏਗੀ॥ਬੰਦਗੀਕੀਤ
ਰਫਗੁਰਹਾਈਬਖਸੀਏਗੀ॥ਪਰਗੁਰੂਉਹਭੀਸਦਾਏ
ਗਾਨਾਹੀ॥ਇਸਖੀਸਿਵਾਇਸ੍ਰੀਅਕਾਲਪੁਰਖਕੀਆ
ਗਿਆਸਿਉਹਿਕਹੋਰਬੰਦਭੀਮੁਸਲਮਾਨਉਠੇਗਾ॥
ਪਛਮਦਿਸਾਤੇਸੇਮਹਾਂਬਲੀ॥ਤੁਬਉਸਕੇਨਾਸਕਰ
ਨੇਕੇਨਮਿਤੀ॥ਅਰੁਸੰਤਖਾਣਾਸੇਕੀਰਛਿਅਕੇਵਾਸ
ਤੇਜਗਬਦਲਾਕੇਪ੍ਰਗਾਸੁਹੋਇਗਾ॥ਦੀਵਾਨੁਲਾਰੈਗਾ
ਸਤਿਗੁਰੂਕਾਵਰਤਾਰਾਵਰਤੇਗਾ॥ਜੋਕੋਈਇਨਾਰਹਿਤ
ਦੇਪੰਥੁਚਲੇਗਾਸਤਿਕਰਿਮੀਨੈਗਾ॥ਸਿਪਾਰਗਿਰਾਮੀ
ਹੋਇਗਾ॥ਅਤੇਇਸਦੁਨੀਆਂਬਿਖੈਸੁਖਾਲਾਰਹੈਗਾ॥

ਤੇਉ ਸਕੇ ਸੰਗੀਤ ਰਹਿ ਗੋ॥ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਆਂ ਪਿਛਲੀ ੨੧੯
 ਅੰਕੁਲੀ ਕਾਉ ਪਾਰੁ ਹੋਇ ਗਾ॥ ਅਚ ਪਰਮ ਲੋਕ ਬਿਖੈ ਜ
 ਹਾਂ ਸੁਚੁ ਖੰਡੁ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸੰਤ ਖਾਲਾ ਸਾਸੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ
 ਸੰਗਤਿ ਹੈ ਤਹਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਇ ਗਾ॥ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ
 ਰਹਿਤਾਂ ਕਉ ਕਮਾਵੈ ਗਾ ਸਚੁ ਕਰਿ ਮੰਨੈ ਗਾ॥ ਸੋ ਉਪਰੈ ਗਾ॥
 ਪਹਿਲਾ ਬਚਨੁ ਰਹਿਤ ਕਾ ਇਸ ਕੇ ਉਪਾਰ ਕਰਨਿ ਕਾ ਮਨ
 ॥ ਤਾਂ ਆਗਿ ਆਸੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਜੀ ਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ
 ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉ ਇਹੁ ਚਹੀਤਾ ਹੈ॥ ਜੋ ਪਹਿਰ ਗਾਤਿ ਪਿਛਲੀ
 ਰਹੈ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠੇ॥ ਉਠਿ ਕਰਿ ਤਾ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨਾਲਿ
 ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰੇ॥ ਅਰੁ ਜਉ ਜਾਵੈ ਜੋ ਕਦਾਂ ਚ ਦੇਹੀ ਨੂਤਾ